ROZALIA COLCIAR

DIMINUTIVE ŞI HIPOCORISTICE FOLOSITE ÎN LOCALITATEA FELEACU (JUD. CLUJ)

1. În cadrul sistemului oficial de denominație personală, subclasa *prenumelor*, spre deosebire de subclasa numelor de familie, se caracterizează prin mobilitate denominativă, fiind un domeniu deschis, inovator, supus unei selectivități de tip subiectiv. Dincolo de valoarea individualizatoare a prenumelui[1], se poate vorbi despre valoarea acestuia de indicator al influențelor socioculturale manifestate într-o anumită perioadă istorică.

Distincția între **hipocoristice** şi **diminutive** este greu de realizat, datorită faptului că ambele „au în comun două caracteristici esențiale: a. sunt forme modificate ale prenumelor; b. exprimă sentimente de afecțiune, de mângâiere, de dezmierdare, de alintare" (Loşonți 2016, p. 633). Deşi sunt tratate de obicei sub denumirea de hipocoristice, ele pot fi totuşi delimitate, cel puțin la nivel teoretic, prin modul lor de formare, hipocoristicele formându-se „prin scurtare, iar diminutivele, prin lungire" (Graur 1965, p. 57), cu toate că, în practică, ele pot fi greu de departajat, deoarece „de la hipocoristice se formează adesea diminutive şi, desigur, de la diminutive se formează hipocoristice" (*ibidem*).

În studiul de față, ne propunem să analizăm, pe baza unui material cules de noi, corpusul de diminutive şi hipocoristice ale prenumelor din localitatea Feleacu, județul Cluj.

2. Diminutive

Diminutivele se formează de la prenumele-bază sau de la forme hipocoristice ale acestora, cu sufixe diminutivale. Potrivit unor autori (Teiuş 1962, p. 46; Ionescu 2004, p. 409), spre deosebire de derivatele de la apelative, care includ şi ideea de „mic", diminutivele exprimă doar o notă/valoare afectivă. După alți autori (Grecu 1964, p. 109), diminutivele „includ şi ideea de mic, tocmai ea fiind suportul notei afective". De asemenea, în DSL (2005, p. 180) se apreciază că, prin ataşarea

[1] Există autori care diferențiază *prenumele* de *numele de botez*. Astfel, pentru Cristian Ionescu (1976, p. 525), *prenumele* este inclus în categoria „numelui individual", alături de *numele de botez* şi reprezintă doar numele individual utilizat în fața numelui de familie. Şi pentru Domnița Tomescu (2001a, p. 6), *prenumele*, folosit singur sau alături de numele de familie, se referă la orice nume de individualizare directă a persoanei.

DACOROMANIA, serie nouă, XXVI, 2021, nr. 1, Cluj-Napoca, p. 62–68

BDD-A32498 © 2021 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:52:51 UTC)

unui sufix diminutival, se „exprimă o valoare afectivă, care [...] redă diverse reacții emotive, în general pozitive (tandrețe, simpatie, duioşie)”, dar şi „o micşorare a obiectului, a persoanei sau a calității”.

Având în vedere diminutivele prenumelor şi valoarea lor afectivă, Aurelia Stan (1964, p. 108) susține că acestea sunt specifice limbajului familiar, „în special vorbirii adulților cu copiii”. Autoarea menționează, pe lângă această valoare afectivă, şi o funcție individualizatoare, crearea diminutivelor în cazul prenumelor datorându-se de multe ori necesității „de a distinge persoane care poartă acelaşi prenume (în familie sau în orice colectivitate)”.

Domnița Tomescu (2001b) include diminutivele în categoria hipocoristicelor, considerându-le forme derivate prin sufixarea numelui-sursă sau a formei trunchiate a acestuia[2].

Când vorbim despre diminutivele prenumelor din localitatea Feleacu, județul Cluj, ne referim la un inventar de forme ale unor prenume religioase şi laice impuse de tradiția românească[3]. Până la mijlocul secolului al XX-lea, prenumele românești tradiționale au deținut o poziție dominantă în onomastica felecană. În perioada industrializării socialiste şi a destrămării satului tradițional, sub influența oraşului din apropiere, a şcolii şi a mass-mediei, s-a înregistrat un proces de „modernizare” a prenumelor felecane, fiind alese forme onomastice noi, urbane sau livreşti, forme moderne ale unor prenume religioase, precum şi prenume laice având ca surse: (a) nume de origine străină (latină sau slavă) reactualizate ca nume savante (ale unor personalități istorice, personaje literare sau celebrități „la modă”) şi (b) creații pe teren românesc (prenume delexicale şi deonomastice). După anii ’90 ai secolului al XX-lea şi după anul 2000, procesul de adoptare a prenumelor moderne de origine străină a continuat şi se desfăşoară şi în prezent, sub influența unei multitudini de mijloace de informare şi a posibilității de mişcare a populației, dar şi prin abandonarea unor mentalități şi rutine comportamentale. În paralel cu acest proces de preluare a unor prenume neologice care reflectă o tendință inovatoare, se constată, în această perioadă, şi o atitudine de revenire la anumite prenume tradiționale (unele, sub o formă „modernă”), în special religioase, din dorința de păstrare a propriei identități în fața asaltului unor influențe străine, vehiculate în mediul urban şi în mass-media în special.

Analizând materialul onomastic felecan, se constată forme diminutivale formate cu următoarele sufixe:

-aş: **Gligoraş** < *Gligor*(*e*), **Ionaş** < *Ion*, **Filipaş** (azi, supranume) < *Filip*, **Victoraş** < *Victor*;

[2] „Hipocoristicele se formează cel mai adesea cu ajutorul unui sufix diminutival, de exemplu *-aş*, *-el*, *-ica*/*-ică*, *-iţa*/*-iţă*, *-uţ*/*-uţa*, ataşat fie la numele sursă, fie la forma trunchiată a numelui” (*op*. *cit*., p. 254).

[3] Satul Feleacu, situat la 7 kilometri de municipiul Cluj-Napoca, este un sat compact românesc, de confesiune ortodoxă.

BDD-A32498 © 2021 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:52:51 UTC)

-ea: **Fanea** < *Fane* – forma nu este frecventă; este un nominativ creat, probabil, prin identitatea cu vocativul (cf. şi Loşonţi 2016);

-el[4]: **Dorel** < *Doru*, **Dorinel** < *Dorin*, **Iecobel** < *Iacob*, **Ionel** < *Ion*, **Săndel** < *Sandu*, **Ştefănel** < *Ştefan*, **Trăienel** < *Traian*; sufixul se utilizează şi în cazul supranumelor, cum ar fi **Căuăcel** < *Căuaciu* (< *căuaci* = fierar, din magh. *kovács*);

-ica: **Angelica** < *Angela*, **Anica** < *Ana*, **Lenuţica** < *Lenuţa*, **Lucica** < *Lucia*, **Mărica** < *Maria*, **Nastasica** < *Nastasia*, **Nuţica** < *Nuţa*,*Nuţi*, **Ruzălica** < *Ruzalea*, forma pop. a lui *Rozalia*, **Rozica** < *Roza*, **Susănica** < *Susana*, var. lui *Suzana*, **Todorica**, forma pop. a lui *Teodorica* (< *Todora*, *Teodora*), **Valerica** < *Valeria*, **Victorica** < *Victoria*, **Virginica** < *Virginia*.

-ică: **Costică** (of.: *Constantin*) < *Costea*, **Gheorghică** < *Gheorghe*, **Horică** < *Horea*, **Onică** < *Onu* (< *Ion*), **Pantică** (azi, supranume) < *Pantea*, **Petrică** < *Petre*[5], *Petru*, **Stelică** < *Stelian*, **Ştefănică** < *Ştefan*, **Tomică** < *Toma*, **Vasilică** < *Vasile*; **Vosică** < *Voasi* [vǫ́si];

-icica: **Măricica** < *Maria* (cf. şi Paşca 1936, p. 147);

-ioara: **Mărioara** < *Maria*;

-işoara: **Anişoara** < *Ana*;

-işor: **Adişor** < *Adi* (< *Adrian*); **Cheţişor** < *Cheţi*, *Cheţa* (< *Lucreţa*, *Lucreţia*);

-iţa: **Claudiţa** < *Claudia*, **Dochiţa** < *Dochia* (< *Eudochia*, *Evdochia*), **Gafiţa** < *Gafia* (< *Agafia* < *Agapia*), **Mariţa** < *Maria*, **Victoriţa** < *Victoria*;

-iţă: **Gheorghiţă** < *Gheorghe*, **Ioniţă** < *Ion*, **Mihăiţă** < *Mihai*, **Niculiţă** < *Niculaie*, *Nicola(i)e*; **Oniţă** < *Onu* (< *Ion*);

-uca: **Viluca** < *Vila* (< *Gavril*, *Găvrilă*); **Anuca** < *Ana*, **Ilenuca** (azi, supranume) < *Ileana*, **Irinuca** (azi, supranume) < *Irina*, **Măriuca** < *Maria*, **Miuca** < *Mia*, **Siuca** < *Sia* (< *Nastasia*)[6];

-uc(**u**): **Ionuc** (azi, supranume) < *Ion*, **Jenucu** < *Jenu* (< *Eugen*), **Onucu** < *Onu* (< *Ion*);

-uşor: **Nicuşor** < *Nicu*;

-uţ: **Andreiuţ** < *Andrei*, **Costănuţ** < *Costan* (< *Costandin*, *Costantin*, variante ale lui *Constandin*, *Constantin*), **Dănuţ** < *Dan*, **Găvriluţ** < *Găvrilă*, **Ionuţ** < *Ion*, **Irimiuţ** (azi, supranume) < *Irimie*, **Mitruţ** < *Mitru* (< *Dumitru*), **Niculăuţ** (azi, supranume) < *Niculaie*, **Ştefănuţ** (azi, supranume) < *Ştefan*, **Vlăduţ** < *Vlad*;

-uţa: **Ancuţa** < *Anca*, **Anuţa** < *Ana*, **Firuţa** < *Fira*, **Ilenuţa** (azi, supranume) < *Ileana*, **Lenuţa** < *Lena* (< *Elena*), **Măricuţa** < *Mărica*, **Măriuţa** < *Maria*, **Miuţa** < *Mia*, **Părăscuţa** (azi, supranume) < *Părasca* (< *Paraschiva*);

-uţă: **Găvriluţă** < *Găvrilă*, **Ghiurcuţă** (azi, supran.) < *Ghiurca* (< magh. *Gyurka*), **Lucuţă** (azi, supranume) < *Luca*, **Viluţă** < *Vila* (< *Gavrilă*);

-uţu: **Iencuţu** (azi, supranume) < *Iancu*, **Neluţu** < *Nelu* (< *Ionel*), **Onuţu** < *Onu*, **Reluţu** < *Relu*; sufixul e întâlnit şi la supranume, precum **Corbuţu** < *Corbu*.

[4]Pentru derivatele cu acest sufix, vezi şi Mangra 1996, p. 325–336.

[5] Formă larg răspândită pe teritoriul ţării; cf. şi ALR II s.n., vol. V, h. 1515.

[6] Pentru sufixele diminutivale *-ica*, *-icica*, *-oara*, *-uca*, vezi şi Bercaru 2006, p. 191–201.

BDD-A32498 © 2021 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:52:51 UTC)

3. Hipocoristice

Hipocoristicele[7] reprezintă forme trunchiate, abreviate sau modificate ale prenumelor. Specifice uzului „familial, intim sau popular" (DSL 2005, p. 252), ele pot fi create uneori în mod inconştient de către copii şi reflectă, prin simplificarea prenumelui, „imperfecţiunile" organului lor de vorbire (Paşca 1936, p. 127), fiind preluate în mod conştient de către adulţi. Spre deosebire de Ştefan Paşca, Aurelia Stan (1965, p. 351) consideră că, în majoritatea cazurilor, hipocoristicele se datorează, de fapt, dorinţei adulţilor „de a exprima un anumit grad de afecţiune"[8], ele reflectând în acelaşi timp şi tendinţa spre economie a limbii. Şi Cristian Ionescu (1989, p. 144) defineşte hipocoristicul drept „o formă secundară cu caracter afectiv, rezultată din modificarea formală a unui antroponim (prenume)".

Uneori, hipocoristicele sunt create cu scopul de a se evita confuziile între purtătorii aceluiaşi prenume, în cadrul unei familii, ele putând fi preluate de la o familie la alta[9]. Este mai ales cazul hipocoristicelor unor prenume tradiţionale, forme precum *Ghiţă*, *Măriuca*, *Mitru*, *Nelu*, *Sandu*, *Vila*, *Voasi* [vǫ́si]. Această utilizare a hipocoristicelor, bazată pe dorinţa evitării confuziilor în identificarea diferiţilor membri ai unei familii, este perfect justificată, mai ales că satul Feleacu este o zonă conservatoare şi sub aspect antroponimic, unul dintre criteriile importante care au stat la baza alegerii prenumelor fiind cel genealogic, respectiv dorinţa ca nou-născutul să păstreze şi să ducă mai departe amintirea strămoşilor prin chiar numele lor. De ex., în familia Şimon, prenumele *Gavril*, purtat de bunic, a fost transmis la fiu (desemnat prin hipocoristicul *Vila*) şi la nepot (prin hipocoristicul diminutivat *Viluca*). De asemenea, fidelitatea păstrării prenumelor vechi, în comunitatea felecană, a constituit şi un factor de coeziune în interiorul comunităţii (familie, sat sau chiar grup etnic)[10].

Hipocoristicele se realizează prin procedee precum afereza, apocopa, sincopa, prin combinaţii între aceste procedee sau prin reduplicarea unor sunete ori a silabei iniţiale. Trunchierea poate avea loc de la prenumele-bază, de la diminutive ale acestuia sau de la diminutive rezultate din forme abreviate (cf. şi Loşonţi 2016, p. 640–641).

[7] În limba română, termenul *hipocoristic* este împrumutat, ca adjectiv, din fr. *hypocoristique*, care, la rândul lui, este preluat din gr. *hypokoristikos*, un diminutiv format de la subst. *hypokorisma* 'vorbe mângâietoare' (Constantinescu-Dobridor 1980 s.v.; cf. şi Loşonţi 2016, p. 639).

[8] Şi în Dubois *et alii* (2002, p. 236) s.v. *hypocoristique* se dă următoarea definiţie: „On appelle*hypocoristique* un mot traduisant une affectiontendre", definiţie preluată şi în DSL (2005, p. 252, s.v.): „Valoarea de afecţiune tandră pe care o pot avea [...] unele antroponime care suferă modificări fonetice".

[9] „În felul acesta, nu se petrece în conştiinţa fiecărui vorbitor o schimbare a prenumelui de bază pentru a se ajunge la forma hipocoristică, deoarece aceasta se primeşte de-a gata" (Teiuş 1962, p. 46).

[10] Pentru un sat românesc de confesiune ortodoxă, aflat în vecinătatea Clujului, oraş unguresc, până în 1918, şi în contact permanent cu marele oraş, prenumele aveau şi un statut de marcă a identităţii etnice şi religioase.

BDD-A32498 © 2021 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:52:51 UTC)

3.1. Hipocoristice formate prin afereză

În cazul acestor hipocoristice, destul de frecvente în Feleacu, se elimină partea de început a prenumelor (alcătuită din una, două sau chiar trei silabe) :

Alexandra > **Sanda**; *Alexandru* > **Sandu**; *Augustin* > **Tinu**; *Aurel* > **Relu**; *Dumitru* > **Mitru**; *Elena* > **Lena**; *Emil* > **Milu**; *Emilia* > **Lia**; *Eugen* > **Genu**, **Jenu**; *Gavril*, *Găvrilă* > **Vila**; *Georgeta* > **Geta**; *Gheorghiță* > **Ghiță**; *Gligore* > **Gore**; *Ieremia* > **Mia**; *Ieronim* > **Nimu**; *Ion* > **Onu**; *Ignat* > **Natu** (azi, supranume); *Ionel* > **Nelu**; *Ionuț* > **Nuțu**; *Lenuța* > **Nuța,Nuți**; *Letiția* > **Țeța**; *Lucreția* (pop., reg. *Lucreța*) > **Cheța**, **Cheți**; *Mihaela* > **Ela**; *Nastasia* > **Sia**; *Niculiță* > **Culiță**; *Paraschiva* > **Chiva**; *Ramona* > **Mona**; *Savetuța* (of. : *Saveta* < *Elisaveta*, *Elisabeta*) > **Vetuța**; *Ştefan* > **Fane**[11]; *Todor* > **Doru**; *Vasile* > **Sile**; *Viorica* > **Ica**.

3.2. Hipocoristice formate prin apocopă

Prin acest procedeu, se scurtează prenumele prin eliminarea sunetului final sau a silabei/silabelor finale. Este un procedeu relativ recent, apărut în secolul trecut, fiind preluat „în general după model străin” (Graur 1965, p. 64) şi reflectând „influența modei” (Iordan 1979, p. 43), respectiv dorința de inovare. El este foarte folosit şi în prezent, rezultând forme onomastice alcătuite din:

(a) primele două silabe:

Alexandra > **Ale**; *Alexandru* > **Alex**; *Cătălin* > **Cătă**; *Ciprian* > **Cipri**[12]; *Cristian* > **Cristi**; *Daniel* **>** **Dani**; *Denisa* > **Deni**; *Felicia* > **Feli**; *Florica* > **Flori**; *Laurențiu* > **Laur**; *Lavinia* > **Lavi**; *Lăcrimioara* > **Lăcri**; *Lenuța* > **Lenu**; *Leonardo* > **Leo**; *Letiția* > **Leti**; *Liliana* > **Lili**; *Loredana* > **Lore**; *Lucia*, *Lucian*, *Lucica* > **Luci**; *Marcel* > **Marce**; *Maria*, *Mariana* > **Mari**; *Mădălina* > **Mădă**; *Melania* > **Mela**; *Mihaela*>**Miha**; *Monica* > **Moni**; *Niculaie* (forma pop. a lui *Nicolae*), *Nicuşor* > **Nicu**; *Ovidiu* > **Ovi**; *Rodica* > **Rodi**; *Romică* > **Romi**; *Sânziana* > **Sânzi**; *Simion* > **Simi**; *Teodora* > **Teo**; *Vasile* > **Voasi** [vǫ́si]; *Viorel*, *Viorica* > **Vio**.

Uneori, grupul consonantic din cea de-a doua silabă este modificat:

Adrian, *Adriana* > **Adi**;*Gabriel*, *Gabriela* > **Gabi**.

(b) prima silabă şi consoana silabei următoare, la care se adaugă sufixul diminutival *-i*:

Ana > **Ani**; *Angela* > **Angi**; *Bogdan* > **Bogdi**; *Camelia* > **Cami**; *Damaris* > **Dami**; *Eduard* > **Edi**; *Florentina* > **Flori**; *Robert* > **Robi**; *Rozalia* > **Rozi**; *Samuel* **>** **Sami**; *Sebastian* > **Sebi** ; *Susana* (var. lui *Suzana*) > **Susi**; *Tereza* > **Teri**; *Valentin*, *Valeria* > **Vali**.

(c) prima silabă, terminată în consoană, urmată de sufixul *-i* :

Victoria > **Vichi**.

[11] Deşi unii autori precum Al. Graur (1965, p. 60) susțin că rom. *Fane* e un împrumut din gr. *Fanis*, credem totuşi că este vorba despre un nominativ refăcut după un vocativ, ca în cazul *Petre*<*Petru*. Vezi şi Loşonți 2016, p. 643.

[12] După Iorgu Iordan (1979, p. 8), hipocoristicele terminate în *-i*, atât masculine, cât şi feminine, sunt formații „după model englez (de fapt american)” şi sunt specifice prenumelor ardeleneşti.

BDD-A32498 © 2021 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:52:51 UTC)

3.3. Există şi câteva cazuri de hipocoristice formate prin **sincopă**, adică prin căderea unor sunete sau grupuri de sunete care nu sunt învecinate:

Andreea > **Deea**; *Aurelica* > **Aurica**; *Daniela* > **Dana**; *Găvrilă* > **Ghilă**, **Ghila** (azi, supranume); *Maria* > **Mia**; *Monica* > **Mona**; *Paraschiva* > **Parasca**.

3.4. Un hipocoristic format prin **afereză** şi **sincopă**, procedeu preluat tot după model străin:

Augustin > **Gusti**.

3.5. Două hipocoristice formate prin **reduplicarea** silabei iniţiale:

Bogdan > **Bobi**; *Corina* > **Coco**.

În antroponimia localităţii Feleacuse pot semnala şi câteva situaţii în care, în locul unui hipocoristic format de la prenumele românesc al persoanei, se foloseşte hipocoristicul maghiar format de la prenumele corespunzător prenumelui românesc respectiv :

Loaţi [lǫ́ţi] (of.: *Vasile*) < magh. *Laci* < *László* ‘Vasile’ – azi, supranume;
Ioani [jǫ́ńi] < magh. *Jani* < *János* ‘Ioan’– azi, supranume;
Iulişca < magh.*Juliska* < *Julianna* ‘Iuliana’– azi, supranume;
Jujica < magh. *Zsuzsika* < *Zsuzsanna* ‘Susana’– azi, supranume;
Şoani[şǫ́ńi] (of.: *Alexandru*) < magh. *Sany* < *Sándor* ‘Alexandru’.

4. În urma analizării materialului onomastic prezentat, se poate constata că, mai ales în cazul prenumelor tradiţionale, diminutivele şi hipocoristicele au în primul rând o funcţie individualizatoare, fiind folosite pentru diferenţierea purtătorilor aceluiaşi prenume în interiorul aceleiaşi familii/aceluiaşi neam.

În antroponimia felecană, hipocoristicele cu cea mai mare frecvenţă sunt cele formate prin afereză (în special, în cazul prenumelor tradiţionale) şi prin apocopă (mai ales în cazul prenumelor mai „moderne”).

De asemenea, unele diminutive şi hipocoristice s-au impus ca prenume de sine stătătoare, fiind folosite în actele oficiale (*Dana*, *Dănuţ*, *Ionuţ*, *Lucica*, *Mărioara*, *Nelu*) sau ca supranume (*Ghila*, *Jujica*, *Loaţi*, *Natu*).

ABREVIERI BIBLIOGRAFICE. SIGLE

ALR II, s.n., V=*Atlasul lingvistic român*, serie nouă, vol. V, Bucureşti, Editura Academiei RSR, 1966.
Bercaru 2006 = Anca Bercaru, *Derivarea numelor feminine în limba română*, în „Romanoslavica”, XLI, 2006, p. 175–207.
CL = „Cercetări de lingvistică”, Cluj, I–XXXIII, 1956–1993.
Constantinescu-Dobridor 1980 = Gheorghe Constantinescu-Dobridor, *Mic dicţionar de terminologie lingvistică*, Bucureşti, Editura Albatros, 1980.
DSL 2005 = Angela Bidu-Vrănceanu *et alii*, *Dicţionar de ştiinţe ale limbii*, Bucureşti, Editura Nemira, 2005.
Dubois *et alii* 2002 = Jean Dubois *et alii*, *Dictionnaire de linguistique*, Paris, Larousse, 2002.

BDD-A32498 © 2021 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:52:51 UTC)

Graur 1965 = Al. Graur, *Nume de persoane*, Bucureşti, Editura Ştiinţifică, 1965.
Grecu 1964 = Doina Grecu, *Forme hipocoristice ale prenumelor din comuna Berzovia, oraşul Reşiţa, Regiunea Banat*, în CL, IX, 1964, nr. 1, p. 109–116.
Ionescu 1976 = Cristian Ionescu, *Observaţii asupra sistemului antroponimic românesc*, în LR, XXV, 1976, nr. 3, p. 289–301.
Ionescu 1989 = Cristian Ionescu, *Hipocoristice*, în Marius Sala (coord.), *Enciclopedia limbilor romanice*, Bucureşti, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1989, p. 144–145.
Ionescu 2004 = Cristian Ionescu, *Dicţionar de onomastică*, Bucureşti, Editura Elion, 2004.
Iordan 1979 = Iorgu Iordan, *Influenţa modei asupra numelor de persoane*, în LR, XXVIII, 1979, nr. 1, p. 41–49.
Loşonţi 2016 = Dumitru Loşonţi, *Diminutive şi hipocoristice*, în Aurel Loşonţi (coord.), *Arc peste timp medieval şi contemporan al comunei Bonţida (Bonţida, Coasta, Răscruci, Tăuşeni)*, de Aurica Căzilă*et alii*, Cluj-Napoca, Editura Studia, 2016, p. 633–651.
LR = „Limba română”, Bucureşti, I, 1952 şi urm.
Mangra 1996 = Maria Mangra, *Sufixul diminutival* ***-el*** *şi rolul lui în formarea antroponimelor*, în „Studii şi cercetări de onomastică”, Craiova, IV, 1996, p. 325–336.
Paşca 1936 = Ştefan Paşca, *Nume de persoane şi nume de animale în Ţara Oltului*, Bucureşti, Monitorul Oficial şi Imprimeriile Statului. Imprimeria Naţională, 1936 (Academia Română, Studii şi cercetări, XXVI).
Stan 1964 = Aurelia Stan, *O problemă de antroponimie: derivarea cu sufixe diminutivale a prenumelordin ALR*, în CL, IX, 1964, nr. 1, p. 97–108.
Stan 1965 = Aurelia Stan, *Forme hipocoristice scurte ale unor prenume din ALR*, în CL, X, 1965, nr. 2, p. 349–355.
Teiuş 1962 = Sabina Teiuş, *Despre formele hipocoristice ale prenumelor din Valea Bistriţei (Bicaz)*, în CL, VII, 1962, nr. 1, p. 45–51.
Tomescu 2001a = Domniţa Tomescu, *Numele de persoană la români. Perspectivă istorică*, Bucureşti, Editura Univers, 2001.
Tomescu 2001b = Domniţa Tomescu, *Gramatica numelor proprii în limba română*, Bucureşti, Editura All Educaţional, 2001.

DIMINUTIFS ET HYPOCORISTIQUES UTILISÉS DANS LA LOCALITÉ FELEACU (DÉP. DE CLUJ)

(*Résumé*)

L’auteur analyse un matériel onomastique cueilli dans la localité Feleacu, située dans le département de Cluj. Les diminutifs et les hypocoristiques sont des formes modifiées des prénoms, qui expriment des sentiments d’affection, de caresse, de tendresse, créées aussi par la nécessité de différencier au sein de la famille et dans la collectivité les personnes ayant le même prénom. Les diminutifs, créés de manière consciente par les adultes, sont formés des prénoms de base ou des formes hypocoristiques de ceux-ci, avec des suffixes. Les hypocoristiques représentent des formes abrégées des prénoms à l’aide de procédés tels que l’aphérèse (pour les prénoms traditionnels) ou l’apocope (pour les prénoms modernes).

Cuvinte-cheie: *prenume*, *diminutive*, *hipocoristice*, *sufixe diminutivale*, *afereză*, *apocopă*, *valoare afectivă*, *funcţie individualizatoare*.
Mots-clés: *prénoms*, *diminutifs*, *hypocoristiques*, *suffixes*, *aphérèse*, *apocope*, *valeur affective*, *fonctiond’identification*.

Institutul de Lingvistică şi Istorie Literară
„Sextil Puşcariu” al Academiei Române
Cluj-Napoca, str. E. Racoviţă, 21
rozaliac@yahoo.com

BDD-A32498 © 2021 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:52:51 UTC)

BDD-A32498 © 2021 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 04:52:51 UTC)